

Г.П. Курсик

Поезія в душі моєї живе

Галина Петрівна Курсик народилася в селі Лішня Демидівського району Рівненської області. В 1959 році закінчила Дубнівський культосвітній технікум за фахом організатор – методист клубної роботи. З 1967 року працювала методистом і художнім керівником в Демидівському будинку культури, аж до виходу на пенсію. Одружена. Має дочку і сина. Постійно публікується у районній газеті «Вісник Демидівщини» і членом її літературної студії «Горлиця».

Г.П. КУРСИК

По́езія в душі моїй живе

по́езії

Демидівка - 2014 рік

*84(4УКР)6
К93*

Курсик Г.П.

Право на життя: поезії/ Г.П. Курсик. –Демидівка: ЦСПШБ, 2014. – 54 с.

Збірка поезії поетеси – земляка Галини Петрівни Курсик, яка містить в собі твори різноманітної тематики.

Вірші Галини Петрівни дають уяву про творчий шлях авторки, розкривають потаємні куточки її душі у пізнанні навколишнього світу, духовності, кохання...

*Відповідальний за випуск – директор КЗ «Демидівська ЦСПШБ В. Тимошук
Набір і верстка – бібліографа Демидівської ЦСПШБ Р. Іванової*

Напиши

Зачекай! Не біжи! Не спіши!
Не тікай від тіні моєї.
Ти роман для нас напиши
Про долю родини своєї.
Про дитинство своє безталанне,
І про юність незрячу свою.
Напиши, що тобі притаманне

Й про любов жагучу мою.
Про ранки: літні й зимові ,
Й про зозулю в гаю, що кує.
Напиши про озера й діброви
Й ту любов, що нам мама дає.
Напиши, як нам тяжко жилося
Без тата в нетопленій хаті.
Як мама в тріскучий мороз
Носила із лісу хмиз сучкуватий.
Напиши, як по сніжній ріллі
Ти шукав льодяну картоплину.
І як падали зорі в імлі
На нашу стареньку хатину.
Напиши і про будні, і свята,
Про наших чарівних дівчат,
Що весіль так гуляють багато,
А батьки вже няньчать внучат.
Як співають вони колисанки
Написати скоріш поспіши.
Як стрічають у полі світанки
Напиши, напиши, напиши.

Чому в тобі є стільки зла?
Ні крапельки поваги і любові.
Мені так хочеться і ласки, і тепла,
Щоб жити в мирі і при добрім слові.
Яка то радість є від того,
Коли любов'ю пахне хата,
Коли сім'я живе із Богом,

Й шанують діти маму й тата.
Життя шумить , як хвиля в морі,
Пророслих є багато в нім зернин.
Воно збудоване на радості і горі,
Багато стоптаних в житті стежин.
Та ті стежини всі нарізно,
Спільної в нас так і не було.
Учитись жити вже запізно,
Життя, як день один, сплигло.
Чому в тобі є стільки зла?
А почерк твій такий немилий.
Чекала я від тебе так тепла,
А ти його у бруд весь вилив.

Не треба горя і розлук

Скільки літ і зим стекло,
Як не бачились з тобою,
Й те не повернуте тепло
Давно сплигло вже за водою.
А ти такий як і колись,
Чоло високе, сині очі.
Твій погляд й мій в один злились,
А серце вискочити хоче.

Дарма, що посріблила сивина,
Обох нас в цьому світі,
Що кригою скувала вже зима,
Та хочеться ще жити і любити.
Заради внуків і дітей
Ми просим Бога: «Дай нам сили»
Бо скільки є скалічених людей,
Які також недолюбили.
Мов... щастя їх сплигло із рук
і на шматочки роздрібнилось.
Не треба горя і розлук,
Аби кохання з вірністю зустрілось.

Право на життя

Що не кажіть життя прекрасне
І жити хочеться усім,
Хоч часто є воно контрастним,
Ну що такого є у тім?
Хтось має вілли й літаки,
Хтось бідним є, а хтось багатим,
А хтось рахує копійки,
Прожитий день для нього свято.
Так хочеться добра на світі,

Щоб всі мудрішими були,
Щоб не тягнули нас у сіті,
Щоб просто ми були людьми.
Хоч світ в безодні потопає,
Й брехня породжує лиш зло,
Та право на життя з нас кожен має,
І жити хочеться , щоб там не було.

Життя триває

Життя, яке воно буває.
Одні в добрі кінця не мають,
Іншим не везе ні в чому
Відомо це лиш Богові одному.
Одні так легко гроші заробляють,
Їх на ліво і на право розкидають.
Інший з усіх сил щоденно пнеться
Все кругом лиш тільки рветься.
Багаті сили набирають на Канарах,
Бомжі відпочивають теж на нарах.

Така система в країні нашій,
Бо з бідними ніхто не зварить каші.
Багаті в ресторанах животіють,
Про життя злиденне і не мріють.
Бідні спини на них гнуть
Така в житті у нашій суть.
Життя, життя яке воно буває
Складним, простим, прекрасним,
І хоч не всім живеться класно,
Але життя таки триває.

Зима

Мабуть, мало є на світі
Тих, хто зиму полюбляє,
Колись сніжні заметілі
По світу гуляють.
Коли холодні, сильні вітри
Пронизують душу.
Не люблю я цю зиму,
Признатись чесно мушу.
Навіть птахи в краї теплі
Дружно відлітають.
Добре знають, що зима

Морозом сильним дошкуляє.
Для «моржів» вона є в радість
Раз і в ополонку скочив.
Все рівно серце не на місці,
Хоч би хто не зурочив.
Дітворі зима теж в радість
Із лапатим снігом,
Щоб з гірки санним обозом,
Позмагатися з морозом.
Нате вона зима
Й свої права качає.
Знаю непрохану цю гостю
Не кожен з нас чекає.

Приїжджайте скоріше

Роз'їхались діти по світах далеких,
Старенькі батьки залишились одні.
Не в'ють у дворі гнізда вже лелеки,
А дні для них стали довгі й сумні.
Гортає альбом сивочола матуся,
Вдивляється пильно в обличчя німі
- Діточки милі, за вас я молюся,
Як вам без нас у чужій стороні?
Зацвіла вже черешня, що ви біля хати
Садили торік у нас під вікном
А Топік разом із нашим татом
Щодня виглядає вас за селом.

І Настя – сусідка про вас все питає,
Чи ви приїдете скоро до нас?
Я знаю проблем і без нас вам хватає,
Та хочеться так пригорнутись до вас.
Почути , як б'ється ваше серденько,
Чи скучаєте ви за нашим селом.
Притулитись, обняти,ви наші рідненькі,
Коли ми всі в купці – нам добре разом.
Приїжджайте скоріше до нас,приїжджайте
Відкладіть на потім всі справи свої.
До хати своєї, до нас поспішайте,
Поки ваші батьки ще на світі живі.

Збережімо мову і Шевченкове слово

Якби з домовини Тарас наш устав
Багатих і бідних до себе зібрав.
В годину люту добрим словом
Навернув до всіх нас рідну мову.
Ту мову,що йде з прадавнього роду,
З колиски дрімучих лісів,
Що Господь нам дав її в нагороду
І гордитися нею він заповів.
Хоч калічать лжеці нашу мову,
Забули , що давно вона розкріпачена.
Нині вільно летить наше слово,
А що буде далі ми ще побачимо.
Шевченкове слово ніколи не вмере

Житиме вічно в тяжку годину.
Шевченкове слово з нами завжди
До поки вільна буде Україна.
Збережімо нашу мову для нас,
Для нащадків своїх.
Збережімо Україну і Шевченкове слово,
Що може бути дорощим за них?

У жінок про літа не питають

Скільки літ у жінок не питають,
Хай їх рахує зозуля в гаю.
Жаль, що швидко вони пролітають,
Ніби зраджують долю свою
О , доленько-доле, яка ти примхлива,
Й не дуже прихильна до нас.
Ти, як дівчина та чорнобрива,
Що чекає на принца весь час .
Не їде той принц із далеких країв,
Він вольної волі жадає,
А може десь в полі він долю зустрів,
А може дороги не знає?
І лишилась дівчина , як в полі билина
Немає батьків, немає родини.

А роки все спішать, і так швидко минають,
Тепер у жінок про літа не питають.

Душа

Душа буває добра і сварлива,
Буває співчутлива й зла.
Це залежить від обставин
У яких вона жила.
Душа буває підла і зрадлива
І продажна ще буває на додачу
У ній сидить нечиста сила
і радіє, і сміється, як я плачу.
Іде стежиною людина,
Що в неї на душі не знаєш,
Коли пильно придивитись
Про настрій по очах пізнаєш.
Душа зігріта радістю й любов'ю
несе в собі все позитивне.
Душа черства і підла
несе енергію лиш негативну.

Бо чиста і лагідна душа ,
Як вітерець тепленький.
З чистою душею люди
Завжди привітні,веселенькі.
Моя душа завжди зі мною
І в радості і у журбі.
Ти чуєш , Господи, свою я душу
Віддати можу лиш Тобі.

Ми всі покинем білий світ

Ми всі покинем білий світ.
Коли?Як прийде «ця» з косою.
І не питає, скільки хто прожив з нас літ,
Посуне вперто за собою.
Багатий,бідний – все одно.
У неї є свої неписані закони.
На кожного чатує вже давно,
На кожного у неї є свої канони.
А там , у тиші мовчазній,
В сиру земельку закопають.
Друзі поплачуть , утамовуючи біль,
Потім, можливо, й не згадають.
Стоятимуть в жалобі діти і рідня,
І сліз їм стримати не можна,
Коли відходить в небуття
Своя й чужа людина кожна.

І лине тихо вдалечінь
Сумне надгробнеє ридання.
Від смерті ще ніхто не відкупивсь,
Не відмоливсь молитвами й благанням.
І скільки б не жили на світі, -
Всерівно треба йти у небуття.
Наш рід продовжать внуки й діти,-
У цьому зміст стражденного життя.

Весна

Розпустила весна свої коси
І вкрила їх білим цвітом.
Вранці туман лягає на роси
Значить будемо із теплим літом.
І сад мене п'янить духмяно
І кришталеве співа джерело.
Ой, який прозорий, ніжний ранок.
Кажуть вже давно такого не було.
Грають котенята в себе у дворі,
Як же не радіти малій дітворі?
Сонечко вже гріє, дощик полива
То весна настала ніжна, чарівна.
Засинілося, заголубіло небо
Й хмаринки ніби човники пливуть
Хіба ще кращої краси нам треба,
Чого вкраїнці по світах снують?

Рідна моя Україна

Україно! Моя зореносна Держава!
Скільки лиха і бід у житті твоїм випадало.
А ти не скорилась і мужньо стояла,
На коліна ні перед ким ти не впала.
Катували тебе ,босу вели по морозі,
На щоках твоїх замерзали крапельки –сльози.
Ти гордо ступала з піднятою головою,
Хоч реготали і тяжко знущались кати над тобою.
І знову горе звалилось нежданне?
Чорнобиля біль став таким невблаганним.
Навіки затьмарив він душу твою молоду,
Накликав на тебе негадано страшну біду.
На шматки порвали тебе, обікрали,
Ти навіть ніколи про це не гадала,
Що шлях той тернистий на долю твою припаде.
Катюги казали «Україна таки пропаде»
А ти відродилась, розправила крила,
Ти, як та чайка знялась сизокрила,
У небо високо під самісінькі хмари,

Й потроху усім роздаєш звідти чари.
Ти діткам малим замінюєш матір,
Що в кліщі попали, як риба у ятір.
А бідним потроху даруєш корали,
Щоб добрим словом про тебе згадали.
І так крок за кроком все вище і вище,
Десь латаєш нестатки, де вітер ще свище.
Там сієш і косиш, збираєш зерно до зернини,
Щоб хлібом і сіллю стрічати свої іменини.
Україно! Я буду молитись за тебе,
Щоб над тобою завжди було чистеє небо.
Бо в мене одна ти ласкава, єдина,
Ні з ким не зрівнянна, рідна моя Україна.

У НАС МАТИ – УКРАЇНА

1. Цвітуть ромашки в полі
Й росу ранкову п'ють.
Ген там навидноколі
Школярі ідуть.
Приспів: Дівчатка, (2)
Хлоп'ятка, (2)
Ми дружна велика сім'я.
Дівчатка, (2)
Хлоп'ятка, (2)
У кожного доля своя.
2. Крокуєм ми сміливо
У світле майбуття,
Щоб на українській ниві
Щасливилось життя.
- Приспів:
3. У ріднім своїм краї
Сильні ми зростаєм.
Надійна буде зміна
У тебе Україно.

Приспів:

4. Ми любимо простори
Ліси, моря і гори.
Ми вміємо трудитись
І на відмінно вчитись.

Приспів:

5. На заході і сході
Ділити нас вже годі.
Ми всі сім'я єдина
В нас мати – Україна.

Приспів:

* * *

Роки біжать. За днями дні спливають,
Й премудрий ювілей прийшов до Вас.
Сьогодні друзі, рідні – всі вітають
І «Горлиця» вітає Вас в цей час.
Життя підносило Вам радості й печалі,
Та Ви не зупинялись ні на крок
Ішли вперед все далі й далі.
Завжди твердим і впевненим був крок.
Здається, ще недавно бігли на роботу,
Вдома скрізь давали лад,
Та підвели Вас Ваші ніженьки...
Якби вернулись ті роки назад.
Не нарікайте Ви на долю
В людей ще гірша вона є.
А ви пишіть, творіть, читайте,
Бо це розраду Вам дає.
Господь ще зглянеться над вами
У всіх нас думка є така.
Дай Боже, щоб на весіллі свого внука
Ви станцювали гопака.

Бажаємо Вам здоров'я, щастя й миру
Хай віра в серці не згасає.
Щоб на все хватило сили
У всьому хай Пречиста помагає.
Хай ті роки, що вже прийшли,
Многії літа Вам щодня співають.
Щоб до сотого ювілею дожили
Нехай Всевишній Вас на це благословить.

* * *

Йде сестричка молоденька
Вона й лікар, вона й нянька
До палати завітає
Добрим словом привітає.
Вона підтримає, всміхнеться,
Підбадьорить: «Все минеться!»
Виконує завжди старанно
Всі приписи лікарняні.
Мила, щира і привітна
І рука в неї тендітна.
Укольчик вколить так легенько
Не здригнеться і серденько.
У лікаря вона правиця –
Симпатичная сестриця.
То ж із святом їх вітаю
Сил, здоров'я всім бажаю.

Напиши

Зачекай! Не біжи! Не спіши!
Не тікай від тіні моєї.
Ти романс для нас напиши
Про долю родини своєї.
Про дитинство своє безталанне,
І про юність незрячу свою.
Напиши, що тобі притаманне
Й про любов жагучу мою.
Про ранки: літні, й зимові
Й про зозулю в гаю, що кує.
Напиши, про озера й діброви
Й ту любов, що нам мама дає.
Напиши, як нам тяжко жилося
Без тата в нетопленій хаті.
Як мама в тріскучий мороз
Носила із лісу хмиз сучкуватий.
Напиши, як по сніжній ріллі
Ти шукав льодяну картоплину.
І як падали зорі в імлі
На нашу стареньку хатину,
Напиши і про будні, і свята,
Про наших чарівних дівчат,
Що весіль так гуляють багато,

А батьки вже няньчать внучат.
Як співають вони колісанки
Написати скоріш поспіши.
Як стрічають у полі світанки
Напиши, напиши, напиши.

* * *

Як хочеться мені і ласки, і тепла,
Та серце рветься все вперед.
Душа моя пісні співа,
А я вірші пишу, хоч не поет.

Пишу для себе, для дітей,
Пишу щоденно так, як вмію.
Хай їх читають тисячі людей,
А я від цього лиш радію.

Поезію люблю я до безтями.
А пісня розриває душу.
Це все пізнала я з роками.
Допоки ще живу – писати мушу.

* * *

Жіноча душа така ніжна,
Жіноча душа скоро слізна.
Не встигне біль її торкнуту,
Вона вже плаче від отрути.

Не раньте душу цю словесно,
Хай благодать зійде небесна.
Нехай не знає зради і ридання,
А тільки радість від кохання.

* * *

Афганська війна ніколи не буде забута,
Афганська війна і досі до всіх нас прикута.
Молоденькі безвусі солдати
Чужу країну ішли захищати.
Що довелося їм бачити, що пережити?
Скільки доріг чужих звідали.
На плечах виносили друзів із бою,
Рятували чужинців, щоб мирно жили, у спокої,
Кому потрібна була ця війна?
Не дочекалася мати сина не одна.
За що життя своє поклали, ми не знаєм.
І відповіді й досі на це все не маєм.
На могилі сидить сива мати,
Плаче серденько за сином – солдатом.
І друзі тихо сльози витирають,
Хай наші діти більше війн таких не знають.

* * *

Блукала по світі чимало я літ,
Та доля вертала до рідної хати.
Бо тут назавжди залишився мій слід
Й чеканням на мене жила моя мати.

Прилечу я до неї, до ніг припаду,
Схилюсь на натружені руки,
Повідаю радість свою і біду,
Не хочу я з вами розлуки.

Та життя, як ота бистрина,
Пролетіла весна, минулося літо.
На скроні й мої вже лягла сивина,
Вертаю до хати – нема кому стріти.

Часто серцю так гірко буває,
Я шукаю літа у дубовім гаю.
Не хочеться вірити, що роки минають,
Накуй ще, зозуле, на долю мою.

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

Жіноче щастя! Ти буваєш
Солодке і гірке на смак.
Якщо смаку його не знаєш -
Життя проживеш абияк.

Жіноче щастя – стежка в полі
У світ кохання і добра,
Це крила радості і долі,
Що мама в спадок нам дала.

Жіноче щастя – чисте небо
І спів пташиний у гаю.
Ні, срібла – злата нам не треба,
Щоб зберегти любов свою.

Жіноче щастя – крик дитини,
Яку під серцем носиш ти.
Тепло і затишок хатині
Ти, жінко, можеш принести.

Жіноче щастя – то кохання
У цвіті, в шелесті дібров.
То сміх дзвінкий дитини зрання
І вічна мамина любов.

Жіноче щастя – ніжні квіти,
Що квітнуть вранці під вікном.
То чуйні і хороші діти,
Як у пташини під крилом.

Жіноче щастя, як з коханим
Біда і радість – все навпіл.
І не страшна тоді нам старість
І літ сурова заметіль.

Жіноче щастя – тиха радість,
Коли хлібина на столі.
Жіноче щастя – біла заздрість,
Його б побільше на землі!

ЗЕМЛЕ МОЯ

Іду я полем по росі,
Ступаю тихо, вільно, ніжно.
Переді мною у красі
Земля моя чудово – пишна.

Землиця рідна і свята,
Ти оберіг завжди для мене.
Я тут родилась, тут зросла,
Водицю п'ю твою джерельну.

Тут пахнуть трави полями
І щедре літо виграє,
І небо голубе над нами.
То наяву все, то моє.

Так хочеться у вись здійнятись,
Злетіли прямо до зірок,
Щоб сили від землі набратись,
До щастя ще ступити крок.

Так хочеться підняти руки,
Вклонитись в пояс до отав.
За ті гаї, поля і луки,
За ту красу, що Бог нам дав.

Вільна й незборима

Хтось сміється, а я плачу.
Й за слізьми уже не бачу
Тої радості й не чую болю,
Ми здобули нарешті волю.
Скільки літ ми торували
Ту стежину до добра.
Молили Бога і благали:
«Нам жити краще вже пора».
І зглянувсь таки над нами
Милостивий наш Господь.
Досить бути нам хохлами!
Досить жити нам у бродь!
І на очах у всього світу
Нацією стали ми сповна.
Збулись Шевченка заповіти
І правда й воля в нас одна.
Й наша рідна Україна,
Серед держав усіх на карті,
Стала вільна й незборима.
Давно цього ми були варті.

Ветерану

Чи то у місті, чи в селі
Живуть наші ветерани.
Скроні у вистражданій сивини,
І ниють їхні давні рани.
В житті всього вони пізнали:
Радість й гіркоту долину.
Скрізь на посту завжди стояли
Сльозу зронили не одну.
Уміли ми життю радіти,
Хоч й гірким воно було.
Радій, доки живеш на світі,
Бо двічі жити не дано.

Життя в нас одне

Який короткий в кожного з нас вік,
А так зробити хочеться багато.
Щоб добрим словом хтось згадати міг,
І в будні дні, і в урочисте свято.
Чую дзвін печальний і тривожний.
Знов чиясь душа у вічність відійшла.
Життя мирське продовжити не можна,
Ще ліків не знайшли від того небуття.
Ми тут в гостях на світі білім,
У потойбічний світ підемо на завжди.
І хоч не всім жилося, як хотіли, -
Нашадкам все ж залишимо сліди.
Хтось піде в рай, когось пошлють у пекло,
Й молитвами гріхів не відмолить.
Та тільки жаль, що в тому світі темно,
Не будем бачити потомство що творить.
Там вічний спокій й благодать земна,
Там тиша день і ніч мовчить.
Ту чашу кожний _езд'є всю до дна.
Тільки ви, блаженні, нас не осудіть.
Не осудіть спочилих надто строго,
До кожного прийде смиренний час.
Дорогою одною всі прийдем до Бога,
А ви, живіть, моліться й згадуйте про нас.
Спішімо робити, що можемо і не можемо,
Бо молодість і старість збіжить все одно.
Життя в нас одне, на два не _ездано_т,
А двічі жити нам не дано.

Мій отчий край

З прадіда тут коріння наше
І пращурів на путнє слово.
Скажіть, чи є ще край у світі краший,
Чи є що краще за українську мову?
Багаті ми, чи бідні, та на своїй землі,
І більшого багатства нам не треба.
Ми всі гуртом, дорослі і малі,
Живемо тут під мирним, ясным небом.
Демидівський мій, рідний краю,
У дев'яносто п'ятім віродився знову.
Нелегко нам було дірки латати,
Щоб привести тебе в обнову.
Перебороли все, всі тяготи й незгоди,
І нашого району славу віродили.
Й не страшні нам буревії при любій погоді,
Бо славу цю ми всі разом творили.
Вдарте литаври, заграйте музики,
Пісне, злети до небес,
Сьогодні в нас свято, свято велике
Район віродився, район наш воскрес!
Я тобою пишаюсь, я тобою горджуся,
Хай повік не згасає твоя доброта.
Демидівський краю, живи і красуйся
На благії й многії, многії літа.

Жінко!

Жінко! Мудра моя, половинко!
Не підберу я слів, як тебе називати.
Без тебе я ніхто, я павутинка,
Яку так легко можна перервати.
Ти моя порадиця й росинка,
Ти, як стеблинка у степу широкім.
Березнева ти моя краплинка,
Твою чарівність хай не змиють роки.
Ти моя печаль і моя радість,
Ти одна у мене в цілім світі.
Хай тебе ніколи не торкнеться старість,
Бо тобі горіти треба, а не тліти.
Чарівнице моя, проти ночі.
Ніжність свою в мені зачаруй.
Лебединим крилом доторкни мої очі
Краплю ласки мені подаруй.

Балада про матір

Мати лягала спати.
У Бога здоров'я просила малятам,
Росли щоб вродливі, жили щоб на волі,
Пошли ж Ти їм Боже, щасливої долі.
Молилася мати. Пречисту благала,
На кожному кроці, щоб їх вберігала...
Бо хто ж, як не мати, так вміє любити,
Бо хто ж, як не мати, так вміє просити,
І вирости діти хороші і пишні,
На вроду красиві, як мамина вишня.
По світу пішли у школи, у вузи,
Зробилися вчені, знайшли собі друзів.
Забули про маму, про мамину вишню.
Не змогли ми приїхати, якось не вийшло.
На друге літо вже точно прибудем,
Деньочків зо три у тебе побудем.
А мати не вірить, виглядає що днини
На рідную дочку, на рідного сина.
Невже цілий рік ще прийдеться чекати?
А мо'ї не діждуся, - подумала мати.
І лягла мати спати. І сниться їй,
Що син уже їде на білім коні.
А з ним заодно сидить у сідлі –
Донечка рідна – кровинка її.
У хату зайшли, де дитинство пройшло,
Де мамине літо уже відцвіло.
Шукать її. Де ж мама сидить?
А мама, а мама давно уже спить.

Сипе, сипе вже сніжок
І на поле й на лужок
Розстелив він скатертину
Білу, ніжну, як перину.
Ось біжить по тім сніжку
Сірий зайчик в кожушку.
Наздогін за ним лисиця –
Хитромудрая сестриця.
Зайчик з того переляку
Зачепився за гілляку.
Вдарив ніжку об сучок
Й скинув з себе кожушок.
Лиска кожушка взяла,
Та й на себе одягла.
Тепер має два кожухи,
Не змерзнуть в неї вуха.
А ти, зайчику лапатий,
Утікай мерщій до хати.
Бо ота руда лисиця
Ще й тобою поживиться.

Україно!

Україно! Ти стиглий колос в полі,
Шатром твоє люблю я голубе.
Усе життя шукала кращої ти долі,
А вона з роками зрадила тебе.
Україно! Ти, матінко мила,
Розгубили по світу діток своїх.
Сьогодні тобі розв'язали вже крила
І гояться рани на колінах болючих твоїх.
Україно! Ти зіронька ясна,
Мерехтиш між всіма зіроньками,
Ти стала вже вільна і ти не одна,
Дружби вінок простягнувся над нами.
Україно! Ти земля святая.
З Карпат по Крим – усі поля твої.
Де ще країна в світі є така,
Щоб так пісні співали, як наші Кобзарі.
Україно! Вербова колиско,
І ключів журавлинних високий політ
Одяглася ти вже у святкове намисто
Й гостинно відкрила ти браму у світ.
Україно! Червона калино,
На тобі жовто-синії шати.
Ти гарна і пишна, як тая дівчина,
Яку не можна не покохати.

Який прекрасний білий світ
Та не гладеньке в нім життя.
Вже скільки весен, скільки літ
Торуєм стежку в майбуття,
Оту стежину по якій крокує наша дітвора
На рідній батьківській землі
Шукає прихистку й добра.

Демидівка – моя любов, моя краса

Там, де сонце на захід сідає,
І серпанком виблискує місяць вгорі,
Тут у рідному, милому краї
Пісню мережать своєю солов'ї.
Моя Демидівка – мала краплинка
На карті нашої держави.
Для мене вона – найдорожча перлина,
Минуле її – для нас гордість і слава
Який великий і прекрасний родовід
Здавна її історію творив.
Поселенцем першим тут був Давид,
Й поміщик Горчинський згадку лишив.
Тут жили в давнину і євреї, і німці,
Поляки й чехи з нами дружили.
Народ ми простий, бо ми ж українці,
Й майбутнє Демидівки разом творили.
Та дружбу оту війна спопелила,
Похабно ввірвавшись до нашого краю.
Стримати сліз і понині несила,
Що творила фашистська озлоблена згряя.
Крилом своїм тебе торкнувся голод,
І жах страшний Чорнобиль нам приніс.
Та виживала ти і в спеку й холод,
Не зміряти нічим твоїх пекучих сліз.
Через роки й століття на ноги встала,
Зарубцювала рани ще живі,
Щоб горя більше ти в житті не знала,
Щоб спокійно спали діти й матері.
Я серцем своїм до тебе приросла
І біль твоя мене також поранить
Демидівка – моя любов, моя краса
Потомство наше, хай тебе не зрадить.

Ми всі покинем білий світ

Ми всі покинем білий світ
Коли? Як прийде «ця» з косою
І не спитає, скільки хто прожив з нас літ,
Посує вперто за собою.

Багатий, бідний – все одно.
У неї є свої неписані закони
На кожного чатує вже давно,
На кожного у неї є свої канони.

А там, у тиші мовчазній,
В сиру земельку закопають.
Друзі поплачуть, утамовуючи біль,
Потім, можливо, й не згадають.

Стоятимуть в жалобі діти і рідня,
І сліз їм стримати не можна,
Коли відходить в небуття
Своя й чужа, людина кожна.

І лине тихо вдалечінь
Сумне надгробнеє ридання.
Від смерті ще ніхто не відкупивсь,
Не відмоливсь молитвами й благанням.

І скільки б не жили на світі, -
Все рівно треба йти у небуття.
Наш рід продовжать внуки й діти, -
У цьому зміст стражденного життя.

Осінь

Тріпоче пожовтіле листя,
І сіножаті в зажурі стоять.
Калина нарядилась у намисто.
А грона горобини аж горять.
Місяць з неба сипить чари
На поля і села, й сквери
Вже осінь золотоволоса
Пливе по скошених покосах.
Бабине літо білим вбранням
По світу бредє навмання
Через гори, ліси й луки,
Не хоче з літечком розлуки.
В мить надулись хмари сині,
Пливуть гості чорнобриві.
Замокрило, задощило,
Рядном мокрим все накрило,
І горобчик із-під стріхи
Споглядає на світ тихо
На ті хмари темно-сині.
Іде осінь на драбині.

Мій рідний Демидівський край

Тихо ступаю по рідній землі,
Що кров'ю полита батьками.
Тут промайнуло дитинство моє
І ми постаріли з роками.
Тут йшли бої за волю мого краю,
Вклонялись цій землі і козаки.
Щороку поминки ми всі справляєм
За тих, хто молодим лишився на віки.
Я звідала в світі немало доріг
Щасливих і терном порослих, як гай
Я гордо ступаю на рідний поріг,
Що зветься мій рідний Демидівський край.
Як тут гарно кругом – усе рідне мені,
І Рача, що пливе берегами,
І в літку, і взимку, і восени
На крилах лечу до своєї я мами.
Тут кожний куточок знайомий мені,
Й долоні мені свої простягає.
Найкращого краю на всій цій землі,
Повірте, люди, у світі немає.
Люблю я колиску зелених дібров
І спів солов'я на калині.
Тут кожна стежина нагадує знов
Про юність мою і ночі оті солов'їні.
Тут жита гомонять між собою,
В гаю зозуля літа роздає.
Рідний Демидівський край, мені із тобою
Життя і наснагу на многії літа дає.

Божая Мати

Перед матір'ю. Божою на колінах стою
І в німому мовчанні до неї молюсь.
Щоб сили й терпіння дала в сьому люду,
Щоб всіх захистила від лиха й облуди.
 Зглянься над нами Божая Мати
 З колін поможи на ноги нам стати.
 Чи довго терпіти нам муки оті,
 Як терпів наш Господь – Ісус на Хресті?
Ми хочем достатку, миру й спокою.
Буде нам легше разом із Тобою
Усі негаразди в житті подолати.
Ти з нами завжди Богородице мати Мати.
 Вклоняюсь низенько Тобі у поклоні
 Тих захисти хто в біді, у полоні.
 Навчи, надоум життя цінувати,
 Ти ж можеш усе, бо Ти Божая Мати.

Освідчення

Як я тебе кохав і вберігав
Від цікавих і чужих очей.
І від кохання цього, як страждав,
І скільки я провів недоспаних очей.

Скільки раз до тебе наближався,
Щоб тобі освідчитись, признатись.
Та погляд лиш лукавий діставався,
В який не міг я теж не закохатись.

Ти була і близька і далека,
Гаряча і холодна, як крижина
Мою любов тобі несли лелеки,
А ти лишалась горда й невмолима.

І так збігали дні за днями
Роки тягнулися у вічність
У тебе закохавсь я до безтями
Хоч недосяжною лишилась твоя ніжність.

Вклоніться жінці до землі низенько
Свою усмішку ніжну подаріть.
Теплим словом зігрійте серденько
У свято березневе квіти піднесіть.

Вона сповна це заслужила,
Бо спочинку немає й на мить.
Так доля їй наворожила,
Що серденько за всіх і вся болить.

Воно завжди тріпоче в неї,
І в радості й в гіркій журбі.
Вона є жінка, мати, фея
Вклоняюсь низько я Тобі.

Щоб горя їй повік не знати
Щоб цвів для неї білий цвіт
Хай вічно буде жінка-мати
Й благословенний, материнський родовід.

Ми - рідня

Якби я мала крила орлині,
То злетіла високо у вись
У Бога просила б прощення
За себе й за люд український увесь.
Прости, Ти нас, Боже, і грішних й негрішних
Через зневіру до Тебе не шли.
Плювали, валили, зривали поспішно
З святинь віковічних високі Хрести.
Ми кажемо час заліковує рани,
Зневір відігнали миром усім,
Вже дзвонять дзвони у Божих Храмах
На радість нам і всім святим.
Ось наречені йдуть до шлюбу.
Бере «Причастя» немовля.
Потроху всі виходим з блуду,
Бо ми-єдині ,ми-рідня.
Подивіться, огляньтесь навколо,
Як пливуть у степах кораблі,
То вони наближають до столу
Хліб наш насущний з святої землі.
Нам _еждано_ тим не привикати
До сквернів усяких навіть тепер
Я віру, ми можемо усе подолати,
Бо рід український живе, він не вмер.
Відверни від нас, Боже, те горе, ті муки
Заступіться за нас всі небесні святі.
Щоб діти з батьками не знали розлуки,
Щоб щасливо жили ми на рідній землі.

Берізки

Біля старої батьківської хати

Посадив берізки в юності мій тато.
Викохував, доглядав їх, поливав,
І від того радість на душі він мав.
 І росли берізки пишні, гордовиті,
 Не голодували, були завжди ситі.
 Крони їх звисали низько до землі
 Милувались ними і дорослі і малі.
Віттям кучерявим вони поплелись
Ніби дві сестрички ніжно обнялись.
Та звістку страшну приніс буревій
І пішов мій тато у запеклий бій.
 Довгими, чужими, чорними ночами
 Захищав наш край і берізок з нами
 А вони біленькі піднялись у вись
 Й виглядали тата, як було колись.
Щоб він їм приніс теплої води
Щоб скоріше вирвався із тої біди.
Прийшов, приголубив, щоби не забув
Так, як у дитинстві руки простягнув.
 Стоять біля хати, як той оберіг,
 Чекають на тата з далеких доріг.
 Нічко, розвій наш смуток німий
 Повідай де спить і чи є живий?
Та куля фашистська була невблаганна
І зранила тіло його так _еждано
Забрала від нього надію й тепло
Й життя обірвалось, як його й не було
А вони так скучають, втомились чекати
Нема кому їх тепер так кохати.
Дві берізки й по нині ростуть за селом
Виглядають солдата. Він спить вічним сном.
 Пройшло із тих пір чимало вже літ
 Скільки разів облітав із них цвіт
 А вони виглядають його з далини
 Не вірять, що тато не прийде з війни

Жити спішити треба

Жити спішити треба
Смертям усім наперекір.

Усміхатись сонцю й небу,
Щоб подих твій летів до зір.

Жити хотіти треба
Не вити вовком в пазурах .
Душею всіх перелюбити,
Збороти підлість, гнів і страх.

Жити уміти треба
Не рахувати життю лік
А з днів прожитих зшити
Намисто довжиною вік

Життю треба радіти
Хоч і гірким воно було
Радій, поки живеш на світі,
Бо жити двічі не дано.

До дня святого Валентина

Коханих пізнаємо на очах
Коханим ми даруєм квіти.
І в цю хвилину не бере їх страх,

Що в житті прийдеться їм зустріти.

Кохання – радості щаслива мить
Здається то назавжди і навічно
Мине усе й кохання пролетить
Залишаться лиш спогади довічні

Хоч на дворі зима, у душах їх тепло
Й палають почуття гарячі
Так хочеться, щоб їм завжди везло
Й життя стелилось трояндами удачі.

Встань Тарасе!

Встань, Тарасе! Подивися
З гори на долину,
Як бідує, як страждає
Народ України.

Нагрішили ми багато
Так на цьому світі,
А тепер за це все платять
Безневинні наші діти

Нострадамус пророкує:
Світу таки кінець буде!
Господи, будь милосердним
Прибав віку нашим людям.

Хай буде син і буде мати
На добро багаті.
Хай звучить українська мова
В кожній наші хаті.

Встань, Тарасе, з домовини
Скажи своє слово,
Як не буде України
То й не буде мови.

У нас Україна одна, В нас мати – Україна (Пісня)

Цвітуть ромашки в полі
Й росу ранкову п'ють,
Гей, там на видноколі
Школярки ідуть

Приспів

Дівчатка (2)

Хлоп'ятка (2)

Ми дружна велика сім'я

Дівчатка (2)

Хлоп'ятка (2)

У кожного доля своя

Крокуєм ми сміливо

У світле майбуття.

Що б на українській ниві

Щасливилось життя.

Приспів

У ріднім своїм краї

Сильні ми зростаєм.

Надійна буде зміна.

У тебе Україна

Приспів

Ми любимо простори

Ліси, моря і гори

Ми вміємо трудитись

І на відмінно вчитись

Приспів

На заході і сході

Ділити нас вже годі.

Ми всі сім'я єдина

В нас мати – Україна

Пісня про Демидівку

Як промінь сонця в небі синім,

Милує зір наш небокрай.

Моя Демидівка в долині –

То рідний батьківський мій край.

Приспів

Краса твоя у мене на долині,
Тебе кохаю серцем й тут живу.
Розгнудані летять мої вже коні,
В наш край чудовий я вас повезу.

Пережила ти жахи й лихоліття
І відродилась з попелу й вогню.
З тих пір пройшли роки й століття,
Ми знаємо історію свою.

Стою у полі на межі широкій
Й милуюся хлібами я здаля.
Яка то радість на душі глибока,
Що розквіта Демидівка моя.

Я тебе чекаю

Літо відшуміло, осінь пролетіла
І зима спішить вже на наш поріг.
Ми з тобою мила (ий) так і не зустрілись
Чом ти не вертаєш із чужих доріг.

Я весь у чеканні з вечора до рання.
Ось моя лебідка тай змахне крильми

Тяжко мені жити в розлуці з коханням
Я тебе чекаю з літа до зими.

Приспів

Коханя, коханя довічне страждання,
Вже так повелося в житті.
Не маю спокою ні ввечір , ні зрання,
Як тяжко, як важко мені в самоті

Вже цвітуть смереки і летять лелеки
І несуть кохання на крилах весни.
Повертайсь із ними із країв далеких,
Повернись кохана (ий) хоч у мої сни.

Я тебе чекаю, я тебе благаю
Повертайся мила (ий) сон мій не тривож.
Тебе виглядати вже немаю сили,
Моє серце й душу застудив мороз.

Приспів

Стоїть в зажурі біла хата

Стоїть в зажурі біла хата
А мати сльози витира.
Давно нема вже мого тата,
Сказав, що іде до Дніпра.
А я його щодня чекаю
І виглядаю чи не йде.
І у Дніпра свого питаю
Чи бачив тата він і де?

Приспів

Дніпро мовчить, а що сказати,
Щоб смутком душу не облить.
Давно не бачив мого тата,
Бо він в землі сирій лежить.
А він лежить уже й не дише
Сховавши біль в собі свою
Навіки молодість залишив
В чужім незвіданім краю.

Ми пам'ятаєм дні і ночі
Й невинних павших без вини.
Ще й до тепер сирітські очі
Чекають тата із війни.
Я зустрічі із ним жадаю
І виглядаю з далини,
І у Дніпра свого питаю
Чи прийде тато із війни?

Приспів

Панна осінь

Закінчилися літні канікули,
Вже сіру ряднину небо пряде.
Неслухняна і мокрая віхола,
Панну осінь за руку веде.
Відшуміли зелені тополі
І бабине літо уже відцвіло.
По синьому жовтому полі
Коні біжать ген за село.
Там за селом курличуть лелеки,

Думи свої потихеньку снують
Вони вже спішать у дорогу далеку
Пісню свою в теплий край понесуть

ЗМІСТ

1. Напиши	5
2. Не треба горя і розлук	6
3. Право на життя	7
4. Життя триває	8
5. Зима	9
6. Приїжджайте скоріше	10
7. Збережімо мову і Шевченкове слово	11
8. У жінок про літа не питають	12
9. Душа	13
10. Ми всі покинем білий світ	14
11. Весна	15

12. У нас мати – Україна	16
13. Земле моя	17
14. Вільна й незборима	18
15. Ветерану	19
16. Життя в нас одне	20
17. Мій отчий край	21
18. Жінко!	22
19. Балада про матір	23
20. Україно!	24
21. Скажіть мені, мамо	25
22. Демидівка – моя любов, моя краса	26
23. Рідна моя Україна	27
24. Ми всі покинем білий світ	28
25. Осінь	29
26. Мій рідний Демидівський край	30
27. Божая Мати	31
28. Освідчення	32
29. Ода жінці	33
30. Ми - рідня	34
31. Берізки	35
32. Жити спішити треба	36
33. До дня святого Валентина	37
34. Встань Тарасе!	38
35. У нас Україна одна, В нас мати – Україна	39
36. Пісня про Демидівку	40
37. Я тебе чекаю	41
38. Стоїть в зажурі біла хата	42
39. Панна осінь	43